

19 Kako so prijatelji pomagali Čukčku ...

Ko se je Čukčuk približeval veвериčinemu domu, je slišal prepir. Gospa Veverica je zagovarjala malo veveričko, gospod pa se je drl na obe: „Kaj pa, če je res? Gospa Polhova si ne bi kar tako izmislila, da ji nekaj manjka. Zakaj bi to storila? Ti pa dajesh mali smrkliji potuho. Mogoče pa bi jo morali pošteno našeskati, da ne bi več tako važno nosila naokoli svojega košatega repa!“

„Ni res!“ je hčerko branila mama,

„če je rekla, da ni, potem ni! Jaz pa ji verjamem. Njen oče si, pa več daš na sosedino besedo kot na besedo lastnega otroka!“

Čukčuk ni niti upal potrkati. Saj ni mogel povedati nič odrešilnega. Dojel je, da nihče ne ve, kaj se je dogajalo. Mogoče nekdo ... Poglej, poglej, kdo je tam!

Čukčuk je naglo poletel skozi goste krošnje proti polhovi shrambi. Tam je, skrit na veji, čepel mali polhec.

„Kaj pa ti tukaj? Morda veš kaj o žiru, ki je izginil?“

„Seveda veeeem ...“ je prestrašeno izdaval.

„Vsega sem jaz kriv in ne upam si domov, da bi pojasnil ...“

„No, pa bo kmalu vse jasno“ je sam zase zamrmral čukec.

Toda tisti trenutek se je zgodilo nekaj strašnega. Veja nad Čukčukom se je odlomila. Bila je preperela veja starega drevesa in popustila je pod močnim vetrom, ki je to noč upogibal krošnje.

„Paziiii!“ je zavpil mali polh, pa je bilo že prepozno.

Veja je Čukčuka udarila in nezavesten je padel na tla.

„Na pomoč, na pomoč! Čukčuk je ranjen!“ je vpil mali polhec.

Najprej je pritekla gospa Polhova. Takoj zatem sta bila ob njem že

gospa in gospod Jazbec. Pa tudi veveričja družina je pozabila na prepir. Vsi so se sklanjali nad čukcem.

„Kaj se je zgodilo?“ je hotela vedeti Šoja.

„Moramo mu pomagati,“ je hitela z navodili Veverica, „sosedo Polhova, pogledj, prosim, ali krvavi. Jazbec, privzdigni mu glavo. Polhec, pojdi po vodo. Šoja, prinesi rman, odlično celi rane ...“

Vsi so v trenutku ubogali. Malega čukca so imeli vsi radi. Kajti bil je dober in prijazen in vsakomur je bil pripravljen pomagati.

„Kaj se je že spet zgodilo?“ je izpod svoje korenine prigodrnjal škrat.

„Naš Čukčuk je ranjen!“ mu je hitela odgovarjati gospa Veverica.

„Saj to je strašno, pomagati mu moramo, prav vsi naj pomagajo,“ je

dejal škrat in razburjeno stekel v svoje domovanje po zdravila, ki jih je sam pripravljajl iz gozdnih rastlin.

In ta ista Polhova, ki je še pred pol ure vpila nanjo, je zdaj pomagala Veverici, in tista ista Jazbečeva, ki je obe natulila, ju je zdaj zaskrbljeno spraševala, ali lahko karkoli stori. Vsi so pozabili na prepir in ko je mali Čukčuk odprl oči, je zagledal okoli sebe vse svoje prijatelje in vsi so si glasno oddahnili in si zadovoljno podali šape.

„Le da je s teboj vse v redu! Le da si živ in še kar zdrav,“ je dejala in se zasmejala Polhova ter ga stisnila k sebi. In potem je, morda po pomoti, objela z eno tačko še Veverico in z drugo je zagrabila kar starega škrate, ki je stal v bližini.

„Žal mi je, jaz sem vsega kriv,“ se je tisti trenutek zaslišal tihi glasek.